След като вече не трябваше да ходи в Gymnasium-а, му оставаше много време да се занимава със себе си. Не каза на никого, че е изхвърлен от училище. Ставаше в седем часа сутрин и излизаше от къщи. Ако времето беше лошо, отиваше на сутрешна прожекция в едно от шестте полупразни кина или се замъкваше в Градската читалня и там с часове прелистваше чужди списания. За съжаление не знаеше ни един чужд език, но снимките му говореха повече от думите. По тях, както дете от пръснати кубчета, можеше да изгради по своему представа за живота, от който, както погрешно мислеше тогава, беше завинаги изключен. Привличаше го документалната фотография и след известно време можеше да различава представителите на големите репортерски школи от 1954 г. Особено го вълнуваха онези леко замъглени трескави фотографии, снимани явно със смъртен риск. Снимки, щракнати, докато репортьорът е падал, поразен от заблуден куршум. Сражения в блатата на Индокитай, уличи боеве из африкански градове и случайно снимани атентати: изуменото лице на жертвата и движенията на телохранителите, които се хвърлят да помогнат на човека, когото защитават, застинали като в детската игра "замръзванка". Сравняваше живота, засечен със спусъка на фотоапаратите, от снимките в "Пари мач", "Лайф" или "Шпигел", с този от скованите и нагласени фотоси в нашите вестници и наивните аранжировки на фотографии от витрината на фото "Корзо", като пресмяташе колко ли време е необходимо, за да се достигне професионално репортьорско съвършенство - петдесетина година най-малко, направи си той сам извод. Опитваше се от най-обикновените фотографии и илюстровани репортажи, та дори и от рекламите, които толкова

много говорят за страната, от която произхождат, ако умееш да ги гледаш, да моделира във въображението си вълнуващия, жесток живот, който го привличаше - всяко сведение беше важно: понякога дори само част от някоя стена, случайно кафене на заден план, детайли от домовете на славни личности... Дори отиваше чак толкова далеко, че щателно изследваше какви книги има на масата, а какви на полицата, какви цигари пушат, какво пият, какво искат да скрият на снимката - всякоя следа, която можеше да го приближи до тези полубогове! Можеше с часове да се взира в някоя цветна фотография от списание, докато изцяло, дори почти физически, не се всели в нея. Блестящата представа за света проникваше така, кадър по кадър, в любознателната му душа.

Смътно копнееше по нещо, което не можеше да изкаже: това беше предимно един шеметен кръг от фотографии, които оживяват, движат се и говорят - калейдоскоп, тясно свързан с пътувания, приключения, естествено и със слава, но не, това не беше филм - пъстра измама, поне не такъв, където във всеки кадър се чувства нагласеност и където артистите изричат чужди, предварително написани думи, а гримът тече като река!

Не можеше, значи, да определи още точно своята бъдеща професия, тъй като не беше събрал достатъчно смелост да каже: ще бъда там, където нещо постоянно се случва и където не е скучно като тука! ЩЕ БЪДА СВИДЕТЕЛ!

Любознателността като професия? Не е зле.